zbrojení v proudu, ve srozumění s určitým nepřítelem, nebo bez takovéhoto srozumění kdo dopustí se jakéhokoli jednání neb opomenutí proto, aby takovýmto dorozuměním, jednáním neb opomenutím zjednána byla rakousko-uherské moci válečné nebo válečnému vojsku s ní spojenému nějaká újma nebo nepříteli nějaká výhoda. Takováto jednání jsou: rozvrácení železnic, telegrafů, založením ohně na předmětech vojenských a pod. Trestem jest smrt provazem, po případě těžký žalář od 10 do 20 let (§§ 328 a 329 voj. z. tr.). Spoluviny ve zločinu tomto se dopouští ten, kdo jemu jakýmkoli způsobem nadržuje (úmyslným nezabráněním zločinného podniku, opomenutým oznámením). Trest: těžký žalář od 5 do 10, eventuelně do 20 let (§ 330 voj. z. tr.).

6. Prominutí trestu: Prominutí trestu při zločinu tomto má místo, jestliže některý spoluvinník lítostí pohnut jsa buďto sám zločinu zabrání, neb udá věc úřadu v době, kdy úřadu o tom ještě ničeho známo nebylo, a škoda může odvrácena býti (§ 331 voj. z. tr.).

7. Odměny na udání vyzvědačů: Kdo udá vyzvědače vrchnosti, nebo zmocněním se a zadržením zločince nebo jiným způsobem činu zamezí, dostává odměnu 200 zl., jakmile vojenským soudním úřadem (soudem) konstatována byla pravda udání neb zamezení onoho (nař. min. války ze dne 25. července 1866 ad C. K. č. 4297).

Výživa viz Alimentace.

Vzdání se.

I. Pojem.

Vzdání se jest dobrovolné zřeknutí se práva nabytého neb očekávaného. Vzdání se může býti bezpodmínečné nebo podmínečné dle toho, zdali bylo učiněno beze vší výhrady nebo pod výminkou, že nastane nebo nenastane určitá okolnost. Vzdání se může míti ten účinek, že dotyčné právo prostě pomíjí, nebo může se státi ve prospěch osoby třetí, tak že právo se všemi právními účinky svými přechází pak na tuto třetí osobu. Starší theorie definovala vzdání se jako projev vůle oprávněného, jímž se tento práva svého vzdává (srv. Seuffert. Pandecten I sv. § 90). Avšak projev vůle nestačí v četných případech k tomu, aby bylo lze mluviti o právoplatném vzdání se, tak na př. ke vzdání se práva vlastnického žádá se též vzdání se držby, ke vzdání se ve veřejných knihách zapsaných výmaz jejich, poněvadž, pokud dotyčné právo v knihách vězí, má se za to, že právně trvá (§ 469 o. o. z.).

Ke vzdání se pohledávky nestačí projev vůle sám o sobě, nýbrž jest z pravidla zapotřebí přijetí jeho a souhlasu zavázaného; podobně tomu jest i při vzdání se dědictví.

II. Vzdání se může se vyskytovati ve formách různých. Jest darováním, jestliže vzdávající se navzájem žádné náhrady nedostane. Velice zhusta bývá též podstatnou částí vyrovnání, poněvadž při něm z pravidla jedna nebo druhá strana určitých práv úplně nebo z části se zříká. Vzdání se může býti projeveno i ve formě posledního pořízení, ve formě odkazu prominutím dluhu.

III. Velice důležita jest otázka, zdali všeobecné vzdání se jest přípustno a platno. Rakouské právo vylučuje především všeobecné vzdání se námitek proti platnosti smlouvy (§ 937 o. o. z.); ovšem jest možno zříci se všech pohledávek, jež někomu proti spolukontrahentu příslušejí.